

Така хунитѣ опустошили, съборили и изгорили старитѣ римски градове покрай Дунава: Бѣлградъ, Видинъ, Арчаръ, Орѣхово, Никополъ, Свищовъ, Русе, Силистра. Сжщо така разрушили и вжтрешнитѣ градове: Нишъ, Сердика, Никюитѣ, Пловдивъ и др.

Ала когаго умрѣлъ Атила, неговитѣ хунски орди се скарали, напуснали лагера си на р. Тиса и се завърнали презъ Русия пакъ къмъ Азия. Това било въ края на V вѣкъ, сиречь къмъ 480—490 година.

Следъ заминаването на хунитѣ, народитѣ малко си отдѣхвали. Пѣтищата не били толко опасни, та разбърканитѣ народи почнали да дирятъ мѣсто за поселвани.

Преселване на славянитѣ по нашитѣ мѣста.

Старото отечество на славянитѣ. — Щомъ се махнали хунитѣ, до Дунава достигналъ новъ народъ, който дирѣлъ мѣсто да се засели. Този народъ се наричалъ славяни. Славянитѣ сж нашитѣ прадѣди. ✓

Старото отечество на славянитѣ било земята по горното течение на р. Днепъръ и Днестъръ въ срѣдна Русия, мѣстото, което сега се нарича Припетъ, (гледай картата стр. 288). Славянитѣ били много голѣмъ народъ и прекарвали въ прости селски колиби по обширнитѣ срѣдноруски земи отъ незапомнени времена. Тѣ били земледѣлци и скотовѣдци. Но когато се размножили, земята имъ станала тѣсна за голѣмитѣ стада. Като се махнали готитѣ отъ южна Русия (Украйна) и като се завърнали хунитѣ къмъ Азия, пѣтищата и проходите се освободили, та отъ 500-та година славянитѣ започнали да се преселватъ.

Най-първо отъ славянското огнище се откъсналъ единъ голѣмъ роякъ славяни, който се упжитъ